

Arrest

nr. 181 316 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017 om 14u00.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 januari 2017 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld naar een latere datum.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017 om 11u20.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN DOREN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient in België een asielaanvraag in op 6 juli 2016. Op 20 juli 2016 werd een aanvraag tot overname gericht tot Italië. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 (1) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22 (7) de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) treft op 19 december 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Op 20 oktober 2016 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoeker wordt hiervan diezelfde dag, onder de vorm van een bijlage 13^{septies}, in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden akte waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S. G.

voornaam: T.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 19.12.2016 (bijlage 26 quater van 19.12.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Op 06.07.2016 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Italië op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 20.07.2016 diende de DVZ bij de Italiaanse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Italiaanse autoriteiten gingen op 20.10.2016 stilzwijgend akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 19.12.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 19.12.2016), geldig 10 dagen, betekend.

Het feit dat betrokkene een broer en schoonzus heeft die legaal in België verblijven (erkend vluchtelingen) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn broer en schoonzus behoeft. Een repatriëring naar Italië staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om in nauw contact te blijven met zijn broer en schoonzus en zo een familiaal leven met hen verder te onderhouden.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 19.12.2016 (bijlage 26 quater van 19.12.2016).

we Gelet op al deze elementen, kunnen dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. D. V. A., attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Antwerpen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, S. G., T., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 12.01.2017”

Hieruit blijkt dat de bijlage 13septies drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

1.4. Per aangetekend schrijven van 17 januari 2017 dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing van 19 december 2017. Deze vorderingen worden op 18 januari 2017 ingeschreven op de algemene rol.

1.5. Op 19 januari 2017 dient verzoeker een vordering in om, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling te vragen van de vordering tot schorsing ingediend tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing van 19 december 2016.

2. Over de ontvankelijkheid – beslissing tot vasthouding

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 12 januari 2017 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. *In casu* bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tegen de bestreden verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Het onderzoek betreffende deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 13 EVRM juncto artikel 3 EVRM, en schending van artikel 47 juncto artikel 4 van het Handvest van Grondrechten van de Unie

Door de complexiteit van de beroepsprocedure, door de doelbewuste praktijk van verwerende partij, en door de onzekerheid die hiermee gepaard gaat, geniet verzoeker geen effectief rechtsmiddel tegen zijn verwijderingsbeslissing naar een regio waar hij onmenselijke behandeling riskeert.

De beroepsprocedures zijn zo ingewikkeld in een geval als dit van verzoeker omdat verwerende partij op 19 december 2016 eerst een bijlage 26quater aflevert, waartegen geen schorsend beroep openstaat, en dan buiten de beroepstermijn die openstaat in UDN tegen de bijlage 26quater, een nieuwe beslissing, de bestreden beslissing, neemt die de bijlage 26quater gedwongen ten uitvoer legt.

Tegen een bijlage 26quater staat naar Belgisch recht op grond van artikel 39/79 Vw. Immers geen schorsend beroep open. Indien een bijlage 26quater wordt afgeleverd en de asielzoeker zich niet in detentie bevindt, kan er geen verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingediend omdat er niet aan de voorwaarde van een imminente verwijdering of uiterste hoogdringendheid zal voldaan zijn. De maatregel is dan op zich, i.e. zonder dat er een nieuwe beslissing genomen wordt die ook detentie toelaat, niet vatbaar voor gedwongen uitvoering. De beroepstermijn om de schorsing in UDN te vorderen zal dan herleid zijn tot 5 dagen, gezien het een tweede terugkeermaatregel betreft. Indien de beroepstermijn van 10 dagen tegen de bijlage 26quater eveneens verstreken is vooraleer de tweede terugkeermaatregel wordt afgeleverd dan zou elke vordering tot schorsing in UDN van de bijlage 26quater manifest laattijdig zijn en zou er geen overmacht kunnen aangetoond worden, of zou op zijn minst bijzonder onzeker zijn of er sprake is van overmacht voor de verzoeker of niet. De daadwerkelijkheid van een rechtsmiddel vereist garanties en er kan niet louter verwezen worden naar wat de gangbare praktijk is (GwH, 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.).

Al wat rest is dan een vordering in UDN tegen de bijlage 13septies die wordt afgeleverd, en gelijktijdig een beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen de bijlage 26quater waarvoor de gewone beroepstermijn nog openstaat, hetgeen verzoeker in voorliggend geval ook deed.

In een dergelijk geval staat er geen beroep met schorsende werking open tegen de eigenlijke beslissing tot overdracht, bijlage 26quater, hoewel dit vereist wordt door artikel 27 van de Dublin III Verordening, en is het daarenboven bijzonder complex voor de verzoeker om nog te weten hoe precies de schorsing van de uitvoering van de bijlage 13septies te vorderen.

Het EHRM besliste eerder al dat een beroepsprocedure, op zich of in combinatie, geen effectief rechtsmiddel is indien de procedure te ingewikkeld is om een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM uit te maken (EHRM, Singh en anderen t. België verzoekschrift n°33210/11 van 2 oktober 2012, §95-97). Het EHRM bevestigde dit in het arrest S.J. t. België.”

Verzoeker stelt dat hij onder meer door de complexiteit van de beroepsprocedure geen effectief rechtsmiddel geniet tegen zijn verwijderingsbeslissing naar een regio waar hij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert. Verzoeker licht verder toe dat hem geen schorsend beroep ter beschikking stond tegen de bijlage 26quater van 19 december 2016 terwijl artikel 27 van de Dublin-III-Verordening dit zou vereisen, en dat het bijzonder complex is te weten hoe precies de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden bijlage 13septies moet worden gevorderd.

Samen met verweerder in de nota met opmerkingen, wijst de Raad er op dat de thans voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van de bestreden bijlage 13septies wel degelijk een schorsende werking heeft. Verzoeker heeft de voorliggende vordering ingediend binnen de beroepstermijn die hiervoor is voorzien bij de artikelen 39/82, § 4, tweede lid *juncto* 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde termijn van *in casu* 5 dagen, zodat overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van de thans bestreden maatregel kan worden overgegaan nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk een vordering met opschortende werking heeft ingeleid tegen de thans bestreden verwijderingsmaatregel. Verzoeker toont niet concreet aan waarom het bijzonder complex zou zijn om precies te weten hoe precies tegen de thans bestreden beslissing een opschortend rechtsmiddel moet worden aangewend. De boven vermelde wettelijke bepalingen zijn op het eerste gezicht voldoende duidelijk en bovendien wordt in de akte van kennisgeving van de bestreden bijlage 13septies reeds op duidelijke wijze aangegeven dat *“Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Behoudens toestemming van betrokkene, wordt slechts overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid, die 10 dagen bedraagt of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of terughrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige niet concreet aannemelijk maakt waarom onderhavige schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies, geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou uitmaken in de zin van de door hem geschonden geachte bepalingen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de overige grieven van verzoeker de (ineffectiviteit van de) rechtsmiddelen betreffen tegen de bijlage 26quater van 19 december 2016, zodat zij geen betrekking lijken te hebben op de wettigheid van de thans bestreden akte. De Raad herinnert eraan dat een ernstig middel inhoudt dat het middel op het eerste gezicht ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nu niet kan worden ingezien hoe de kritiek betreffende de beroepsmogelijkheden tegen de bijlage 26quater tot de nietigverklaring van de thans bestreden bijlage 13septies van 12 januari 2017 kan leiden, maakt deze kritiek geen ernstig middel uit. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker erkent dat de bijlage 26quater van 19 december 2016 op zichzelf niet op gedwongen wijze kan worden uitgevoerd zonder dat een nieuwe beslissing wordt genomen die ook detentie toelaat. In dit kader wijst de Raad er op dat artikel 39/83 van de vreemdelingenwet verzoeker een bescherming biedt tegen de gedwongen grensleiding naar Italië, die in de thans bestreden akte is vervat, totdat de Raad de thans voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verwerpt.

Het eerste middel is niet ernstig.

In de mate dat de advocaat van verweerder ter terechtzitting stelt dat verzoekers vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot schorsing tegen de bijlage 26quater van 19 december 2016 niet nuttig is nu verzoeker de grieven tegen deze bijlage 26quater ook kan laten gelden tegen de thans bestreden akte waarvan de tenuitvoerlegging sowieso is opgeschort totdat de Raad zich uitspreekt, wijst de Raad er op dat artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat in gevallen, *quod in casu*, dat de tenuitvoerlegging van de eerdere verwijderingsmaatregel (*i.c.* bijlage 26quater van 19 december 2016) naderhand imminent wordt in het bijzonder doordat de vreemdeling wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats (*i.c.* vasthouding bij bijlage 13septies van 12 januari 2017), bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling kan worden gevraagd van de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing. Het eventuele nut van dit specifiek rechtsmiddel moet niet worden beoordeeld in het kader van de onderhavige procedure.

3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“TWEEDE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

Verwerende partij nam op 19 december 2016 een beslissing bijlage 26quater, waarvan de vernietiging bij uw Raad werd verzocht.

De bijlage 26quater werd afgeleverd zonder beslissing tot vasthouding. De beslissing was dan ook op zich niet vatbaar voor een gedwongen tenuitvoerlegging, en kon niet geschorst worden in uiterst dringende noodzakelijkheid.

De bestreden beslissing is wel vatbaar voor een gedwongen tenuitvoerlegging, gezien ze met een beslissing tot vasthouding gepaard gaat. De bestreden beslissing is de eigenlijke beslissing die de overdracht naar Italië vatbaar maakt voor een gedwongen uitvoering. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift dan ook middelen aan tegen een gedwongen overdracht naar Italië.

Verwerende partij laat na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Italië degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land, om zo correct te beoordelen of ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf..EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwiserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Italië niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2. In de eerste plaats maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2.1. Betreffende toegang tot de asielpcedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem bij aankomst in Italië:

De Verwerende partij haalde aan in de bestreden beslissing dat Verzoeker toegang zal hebben tot de asielpcedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem.

Verzoeker betwist niet dat hij recht heeft om bij aankomst zijn asielaanvraag in te dienen maar verschillende recente rapporten wijzen op de vaak lange wachttijden voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend bij hun eerste passage door Italië. Het recente SFH-rapport haalt aan als volgt:

“Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation.”

Verwerende partij stelde dat het SFH-rapport enkel de situatie aankaart in Rome en Milaan en dus niet representatief zou zijn voor het hele Italiaanse grondgebied. Verwerende partij garandeert echter niet dat Verzoeker niet naar Rome of Milaan zal teruggevoegen worden en baseert zich ook niet op recente rapporten die aantonen dat de situatie in de rest van Italië beter is. Het meest recente AIDA-rapport, waarnaar Verwerende partij ook in de bestreden beslissing verwijst, handelt zonder twijfel wel over de situatie van heel Italië.

Uit dit AIDA rapport blijkt in elk geval dat het fenomeen van lange wachttijden zich niet beperkt tot Rome en Milaan. Het stelt dat de toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen:

“According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months

after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets”

Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was, het voorviel dat geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelf alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken:

“However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.”

De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terechtkomen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelf-georganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen.

Ook het SFH-rapport schetst geen rooskleurig beeld van deze alternatieve opvangvoorzieningen.

“The living conditions for asylum seekers and refugees in squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospect of improving their situation. Their everyday life consists of covering their basic needs, such as searching for food and a place to sleep.”

Een voorbeeld van deze alternatieve opvang waar veel Eritreeërs verblijven is het Selam Palace in Rome.

“Many residents of Selam Palace have protection status in Italy, but Dublin returnees also live there”

“A major problem is the lack of drinking water in the building . Residents are therefore forced to buy mineral water. This is expensive, unpractical and unecological. As the building is situated on the outskirts of the city, residents have to make a considerable effort if they want to eat in a charity-run cafeteria in the city centre. They can only do this once a day at most due to the long distances in Rome. Poor nutrition due to a lack of money and insufficient knowledge of available food in Italy often lead to health-related problems, according to Cittadini del Mondo. People often suffer from bone and muscular problems as well as respiratory diseases.”

Dat het niet uitzonderlijk is dat asielzoekers zich moeten begeven naar de straat of een dergelijk alternatief opvangcentrum kan afgeleid worden uit de volgende passages van het SFH-rapport:

“Especially in Rome, a large number of asylum seekers and people with protection status live in squats and slums.”

“Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless.”

Verwerende partij haalt tot slot ook aan dat in de luchthavens ngo's werkzaam zijn die de Dublin-terugkeerders helpen bij hun aankomst. Uit het SFH-rapport blijkt nochtans dat deze hulp verre van optimaal is.

“In Rome, the responsible NGO has changed almost every year in recent years due to the way contracts are awarded, while in Milan, the same NGO has been in place for years. This is particularly problematic when a new organization receives the mandate, as it must first find its feet and knowledge is wasted. GUS reports that after its contract had expired, it even had to dismantle and remove the deckchairs it had installed.”

“According to GUS, the NGO at Rome Airport is informed a month in advance about

the exact date and the expected number of transfers from other Dublin countries on a certain day. However, there is no definitive confirmation and no further information is given if the transfer does not take place on that day, for example if the person being transferred lodges a complaint against the Dublin decision in the other Dublin country or goes into hiding, or if the transfer does not take place for some other reason. In addition, the airport NGO is only given very little additional information about the person being transferred. If the person is particularly vulnerable due to physical or mental illness, this makes it more difficult to find adequate care and prepare for their special needs. What's more, the NGO is not always informed about the medical needs of arrivals."

Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat voor het hele Italiaanse grondgebied wachttijden voor opvang veelvoorkomend zijn. Verzoeker loopt dus een reëel risico om bij aankomst in Italië zich te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde, opvangmogelijkheden of op straat te leven. Verwerende partij liet na in de bestreden beslissing dergelijke wachttijden te vermelden en garanties te bieden dat Verzoeker een snelle toegang zou hebben tot het opvangnetwerk.

3.2. Betreffende de kwaliteit en capaciteit van de opvang zelf

Er zijn inderdaad theoretisch een aantal opvangmogelijkheden in Italië aanwezig voor het profiel van verzoeker. In de praktijk blijkt uit het recente SFH-rapport echter dat deze opvangmogelijkheden niet aan de vraag te kunnen voldoen en zijn de bestaande opvangplaatsen van ondermaatse kwaliteit. Deze opvangmogelijkheden worden hier verder overlopen.

2.2.1 Eerst en vooral kunnen Dublin-terugkeerders in Italië niet langer meer gebruik maken van speciaal voor hen ingerichte opvangplaatsen. Het meest recente rapport van SFH stelde het volgende:

"The FER projects set up specifically to accommodate people returned to Italy under the Dublin Regulation expired in summer 2015 without replacement. Subsequent projects under the current EU fund AMIF should come into force in August 2016, according to GUS. The project is scheduled to last 24 months."

De tijdelijke plaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening door Italië werden terug- of overgenomen zij momenteel dus niet meer open.

Deze vaststelling bracht Uw Raad er recent toe een beslissing van verwerende partij volgens dewelke Dublin-terugkeerders nog steeds terecht konden in specifiek voor hen ingerichte opvangplaatsen te vernietigen (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016).

Het rapport spreekt inderdaad van fondsen die nieuwe opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders zouden moeten creëren. Ondertussen zijn we echter meer dan een jaar verder na de sluiting van deze opvangplaatsen, en zijn deze blijkbaar nog steeds niet geopend. Verzoeker zal hierin dus niet terecht kunnen.

Bijgevolg moeten Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 beroep doen op het reguliere opvangnetwerk. Dit wordt ook door Verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing.

Verwerende partij wijst er echter op dat het AIDA-rapport "geen gewag maakt van problemen ter zake". Verwerende partij voerde echter geen grondig bijkomend onderzoek naar dit reguliere opvangnetwerk, en concludeert op onzorgvuldige wijze dat verzoeker wel terecht zal kunnen in het reguliere opvangnetwerk.

In de volgende paragrafen wordt dit reguliere opvangnetwerk en zijn tekortkomingen besproken.

2.2.2. Het CAS opvangsysteem is georganiseerd als 'emergency reception centres'. Het is een opvangnetwerk dat niet enkel voorzien is voor Dublin-terugkeerders. Het is wel de opvangplaats waar de meeste Dublin-terugkeerders terecht komen zoals het rapport van SFH aanhaalt in volgende paragrafen:

“Asylum seekers who are returned to Italy under the Dublin III Regulation usually find accommodation in a CAS or another first-stage reception centre.”

“People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres.”

Verwerende partij maakt in haar beslissing m.b.t. verzoeker geen enkele specifieke verwijzing naar dit opvangsysteem (buiten in een korte verwijzing dat er toekomstplannen zijn om dit systeem te vervangen) en evalueert niet de situatie in dit opvangsysteem. Verzoeker heeft nochtans, zo blijkt uit het SFH rapport, de grootste kans om in dergelijk opvangcentrum terecht te komen.

De kwaliteit van deze opvang laat ver aan de wensen te over zo blijkt uit volgende paragrafen van het SFH rapport:

“The majority (72 percent) of places in the accommodation system are in CAS centres; however there is no publicly available list of centres and their funding and mandates are intransparent. Neither are there any clear national guidelines. CAS are run by various institutions, including municipalities, private organisations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asylum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked.”

“CAS centres are contracted out every six months; the resulting financial insecurity hinders the establishment of good, sustainable projects. To be awarded a contract, operators apply together with an accommodation (unlike contracts for Centri governativi di prima accoglienza), which means that both the management and location can change.”

Asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals verzoeker lopen bovendien grote kans om een zeer lange tijd in deze ongewenste situatie te verblijven. Het CAS opvangnet is in de praktijk geen tijdelijke verblijfplaats voor mensen als Verzoeker. Dat bewijst ook het volgend fragment:

“Theoretically, new arrivals should only stay in a CAS for a short time until accommodation can be found in a SPRAR. However, as the SPRAR system does not have sufficient places, most people stay in CAS for longer or for the whole duration of their asylum procedure. There used to be a maximum duration for a stay in a CAS, but this restriction was lifted. People can stay in a CAS centre at least until their asylum request has been approved or rejected. If the person appeals against a rejection of their asylum application, they are given the same status as an asylum seeker and can also stay in the centre. However, in some CAS centres, people have to leave 15 days after receiving their asylum decision. In these cases, there is a high probability that they will end up on the street.”

2.2.3. De Verwerende partij verwijst wel in haar beslissing specifiek naar de SPRAR opvang. Dit is onderdeel van de ‘second stage reception’ opvang en Dublin-terugkeerders kunnen hier inderdaad tot toegelaten worden. Deze opvangplaatsen staan echter niet enkel open voor Dublin-terugkeerders. Meer nog, Dublin-terugkeerders maken een heel klein deel uit van het totaal aan personen die in SPRAR opvang verblijven.

“In 2014, only around four percent of people accommodated in the SPRAR system were Dublin cases.”

Het lage aantal van Dublin-terugkeerders in deze opvangplaatsen is omdat de prioriteit bij andere groepen ligt. Zo wordt voorrang verleend aan personen die hun asielaanvraag positief beantwoord zien en aan kwetsbare personen:

“SPRAR was instructed by the Ministry of the Interior to give priority to integrating people from first-stage reception centres who had been granted asylum into the SPRAR system in order to free up accommodation places in the CAS centres for new asylum seekers”

“Vulnerable people are also given priority.”

Bovendien kamt de SPRAR opvang met grote tekorten in het aantal plaatsen.

“Despite a considerable increase in the number of beds, the capacity in SPRAR centres is insufficient. Therefore, many people never have access to a second-stage reception centre.”

De Verwerende partij verwijst naar de uitbreiding van het aantal plaatsen in het SPRAR-netwerk. In het aangehaalde SFH-rapport wordt dit ook aangehaald en verzoeker wil dan ook zeker niet beweren dat Italië geen inspanningen doet om de ondercapaciteit aan te pakken. Dit verandert echter niets aan de conclusie dat er, ondanks de extra inspanningen, nog steeds onvoldoende bedden zijn.

“However, it is still not enough by far, considering that people in the 92,000 places in first-stage reception centres are theoretically waiting to be given a place in the SPRAR system. As SPRAR has far fewer places than CAS, SPRAR centres are normally always full and places can only be allocated to a small number of asylum seekers and beneficiaries of protection.”

Het SFH-rapport concludeert m.b.t. de kans om opgevangen te worden in SPRAR opvang als volgt:

“Allocation seems to be random and, in a certain sense, a matter of luck.”

Naast het feit dat verzoekers profiel hem een zeer kleine kans geeft om een plaats in een SPRAR te verkrijgen, is de kwaliteit van dergelijke opvang ook sterk achteruit gegaan door het stijgend aantal bedden.

“The SPRAR system offers good support for those who can find a place. However, because of the dramatic increase in the number of places, it is impossible to ensure the same high quality standards as when there were fewer places.”

Door enkel te verwijzen naar het feit dat er meer plaatsen bijgekomen zijn in het SPRAR opvangnetwerk, laat Verwerende partij na een grondige analyse te maken van de concrete situatie van Verzoeker en de kwaliteit van deze opvangplaatsen. Verzoeker is echter niet gebaat met goede intenties, maar met garanties en resultaten. Dit is een nietszeggend argument, indien dit zich niet concreet vertaalt naar gegarandeerde opvangplaatsen.

2.2.4. Verder bestaat de kans dat Verzoeker terecht komt in CARA opvang.

De CARA opvangplaatsen blijven open tot wanneer de Regional Hubs in werking zijn. Het SFH-rapport wist het volgende te melden over de CARA opvangplaatsen:

“These centres are often large and very remote. The quality varies considerably and integration measures therefore differ accordingly. Some are mass accommodation with little support.”

Ook in de CARA opvangplaatsen verandert het management elke drie jaar waardoor uiterst belangrijke ervaring verloren gaat.

“These centres are contracted out every three years. The building remains the same, but the management changes.”

Het AIDA-rapport bevestigt:

“CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.²⁵⁵ Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵⁶ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.²⁵⁷ As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Prefecture through the social services of Municipalities.²⁵⁸”

“In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity.

As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities)."

Ook deze soort opvangplaatsen vergeet Verwerende partij te analyseren en ook m.b.t. deze opvangplaatsen worden meerdere tekortkomingen vastgesteld door recente rapporten.

Bijgevolg, als de Verzoeker het geluk heeft om in een van de opvangsystemen terecht te komen (waarvoor hij geen garantie heeft gekregen van Verwerende partij), zal dat hoogstwaarschijnlijk in een CAS of CARA opvang zijn. Verwerende partij liet na deze opvangsystemen zelfs te vermelden laat staan te analyseren. Een analyse van deze opvangsystemen doet besluiten dat er systematische tekortkomingen aanwezig zijn die ertoe kunnen leiden dat Verzoeker op een mensonwaardige manier behandeld wordt. In het door Verwerende partij wel aangehaalde SPRAR opvang komen weinig Dublin-terugkeerders terecht en ook hier geeft Verwerende partij niet de garantie dat Verzoeker in deze instanties zal terechtkomen. Door de toestroom aan asielzoekers en de voorkeur die op een andere groep ligt, lijkt de kans dan ook klein dat Verzoeker hier een verblijfplaats vindt. Bovendien, moet er zelfs dan gewezen worden op de tekortkomingen van dit opvangnetwerk, iets wat Verwerende partij ook nagelaten heeft. Verwerende partij heeft zich gelimiteerd tot het verwijzen naar de toekomstplannen van de Italiaanse overheid inzake opvang van asielzoekers ('zullen samengevoegd worden') en tot het verwijzen naar initiatieven ('meer plaatsen') zonder te kijken of het probleem (gebrek aan menswaardige opvang) daarmee is opgelost. De rapporten van SFH en AIDA werden door Verwerende partij fragmentarisch gelezen en de extra bronnen waarop Verwerende partij zich beroep zijn sterk verouderd.

3. Ten tweede, en belangrijker nog, hield verwerende partij niet voldoende rekening met de massale instroom van nieuwe asielzoekers in Italië de laatste maanden. Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

In de update van het UNCHR van november 2016 blijkt dat er al meer asielzoekers in Italië gearriveerd zijn in de eerste elf maanden van 2016 dan tijdens dezelfde periode in 2015.

Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

Verwerende partij hield met deze massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië geen rekening. Het vermeldde deze toestroom enkel kort en besloot dat hieruit Verzoeker nog altijd niet zelf kan kiezen in welke lidstaat hij zijn asielaanvraag indient. Verwerende partij had echter meer rekening moeten houden met deze massale toestroom als deze logischerwijze gevolgen heeft voor de capaciteit en kwaliteit van de aanwezige opvang.

Ondanks het feit dat verwerende partij op de hoogte was of diende te zijn van de massale toestroom van migranten in Italië, wordt hiermee totaal geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij stoelde de bestreden beslissing niet op landeninformatie die voldoende up-to-date is, ondanks het feit dat ze alle nodige rapporten in handen had of diende te hebben.

Door geen rekening te houden met de massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië in 2016, waardoor het reeds overbelaste asiel- en opvangsysteem nog verder onder druk kwam te staan, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden. Het is alom bekend dat Italië reeds sinds 2014 ernstige problemen heeft met betrekking tot de opvangcapaciteit, en dat de Italiaanse overheid grote moeilijkheden om de menselijke waardigheid van asielzoekers te garanderen kent. Door de massale toename van asielzoekers sindsdien, zijn de problemen hieromtrent enkel maar toegenomen. Hierdoor zijn er ernstige aanwijzingen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Gezien de problematische situatie in Italië, had verwerende partij voor verzoeker schriftelijke garanties moeten vragen aan de Italiaanse overheid aangaande een correcte behandeling van zijn asielprocedure en de mogelijkheid tot opvang. Deze garanties ontbreken echter compleet. Italië werd Verwerende partij ging uiterst onzorgvuldig te werk door de bestreden beslissing te nemen zonder voorafgaandelijk individuele garanties voor verzoeker te vragen aan de Italiaanse autoriteiten."

Uit verzoekers uiteenzettingen blijkt dat de aangevoerde schendingen niet zijn gericht tegen de thans bestreden beslissingen (bijlage 13*septies*), maar wel tegen de beslissing van 19 december 2016 waarbij werd besloten dat niet België, maar wel Italië, volgens de criteria van de Dublin-III-Verordening, de bevoegde lidstaat is voor het behandelen van verzoekers asielaanvraag en waarbij verzoeker wordt gelast zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten. Deze bijlage 26*quater* van 19 december 2016 maakt, zoals verzoeker ook in zijn middel aangeeft, de Dublinoverdracht zelve uit, terwijl de thans bestreden beslissingen inhouden dat niet langer wordt voorzien in een vrijwillige overdracht maar wel in een gedwongen verwijdering van het grondgebied.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker in een inleidende uiteenzetting betoogt, kan de thans bestreden beslissing evenwel niet worden gezien als een loutere uitvoeringsmaatregel van de eerdere beslissing van 19 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft immers een afzonderlijke akte, die op eigen en onderscheiden wettelijke en feitelijke grondslagen berust. Zo wordt huidig bevel afgegeven in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 10° en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet, terwijl de Dublinoverdracht zelve (bijlage 26*quater* d.d. 19 december 2016) haar grondslag vindt in artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, §3 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers inhoudelijke kritiek - op een korte inleidende uiteenzetting na waarbij echter niet wordt aangeduid welke rechtsregel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat deze uiteenzetting op zich geen ontvankelijk en dus ook geen ernstig middel uitmaakt - een loutere en letterlijke reproductie betreft van het eerste middel dat werd ontwikkeld in het kader van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker op 17 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van 19 december 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag of het middel als ontvankelijk kan worden beschouwd nu het gericht lijkt te zijn tegen (de motieven van) een andere dan de thans bestreden beslissing(en), stelt de Raad vast dat hij zich over verzoekers kritiek reeds heeft uitgesproken. Verzoeker heeft namelijk middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling gevorderd van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 december 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In zijn arrest van 25 januari 2017 (RvV 25 januari 2017, nr. 181.217) heeft de Raad deze vordering tot schorsing verworpen. Bijgevolg kan worden verwezen naar de beoordeling van het middel in het kader van dit eerdere arrest. De overwegingen uit dit arrest worden hieronder hernoemen:

“3.2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

De door verzoeker geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur hebben alle betrekking op de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling dat hij zou kunnen lopen in gevolge een overdracht aan de Italiaanse asielinstanties en betreffen dus de beoordeling van het risico van de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te voortonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoeker erop alludeert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoeker aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in

kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening) bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Met betrekking tot de algemene situatie in Italië wordt er in de bestreden beslissing op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).”

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Zij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verweerder zich heeft gesteund op het door "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd). Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken:

- het rapport van Christopher Chope, "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014;
- het rapport van Italian Council for Refugees (CIR) "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014;
- UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015

- *"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *"Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015;
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe"* -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern) van augustus 2016;
- <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>;
- Het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016;

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De verwerende partij besluit vervolgens na lezing van OSAR/SHF rapport van augustus 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders "geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verder wordt gesteld voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië: "Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15)."

De verwerende partij neemt ook zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: "Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)."

Verder brengt de verwerende partij ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

"Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, die ook aangehaald worden door de raadsman van betrokkene, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, die tevens ook van recentere date dateren dan van de door de raadsman van betrokkene aangehaalde rapporten, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

3.2.1.3. Verzoeker citeert uit het SFH- waaruit blijkt dat ook Dublin-terugkeerders onderworpen kunnen worden aan wachtperiodes die tot een maand kunnen oplopen. Hij verwijst ook naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat de toegang tot de reguliere opvang weken tot maanden in beslag kan nemen en de betrokken asielzoekers dan aangewezen zijn op alternatieve vormen van opvang, vaak in erg slechte omstandigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het AIDA rapport van december 2015 moet worden samengelezen met het SFH rapport van 2016 en andere recente informatie, aangehaald in de beslissing. Na lezing van deze rapporten stelt de Raad vast dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen Dublinterugkeerders, met name naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar een aantal fragmenten uit dat AIDA-rapport zonder dit te situeren in het geheel van de informatie, en al evenmin naar persberichten en informatie die niet specifiek betrekking heeft op Dublinterugkeerders. In casu is niet betwist dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië.

Waar verzoeker betoogt dat erop alludeert dat er een lange duurtermijn is vooraleer er een opvangplaats wordt toegekend, stelt de Raad vast dat het AIDA rapport waarnaar de verzoeker verwijst enkel toelaat vast te stellen dat niet 100% van de asielzoekers onmiddellijk een opvangplaats verkrijgen.

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moet indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. (p. 22 van het SFH rapport, augustus 2016) (noot: Questura slaat op de migratiedienst van de Italiaanse politie). Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, quod in casu, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De modaliteiten van de overdracht worden op voorhand vastgelegd op basis van de Dublin-verordening. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura in casu bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura die bevindt in de luchthaven. (p. 23 van het SFH rapport, augustus 2016)

In casu blijkt uit de stukken van het dossier dat voor verzoeker een vlucht werd geboekt naar Rome. Verzoekers kritiek dat niet blijkt dat verzoeker naar Rome of Milaan zal worden teruggevlogen mist dan ook feitelijke grondslag.

Uit het rapport blijkt dat de NGO die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino) op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig gezocht en worden zij begeleid tot het bureau van de Questura op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de Questura van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het rapport concludeert dat Dublin-terugkeerders die aankomen in Rome toegang hebben tot een NGO die bijstand kan verlenen aan personen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, wat in deze het geval is. (p. 25-26 van het van het SFH rapport, augustus 2016) Het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders berust dus op goede gronden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij onredelijk lang zal moeten wachten voor hij bij de bevoegde Questura een verbalizzazione kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk.

Uit het AIDA rapport (december 2015) blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA rapport, p. 67), en dat het AIDA rapport geen gewag maakt van problemen ter zake.

Verzoeker betwist niet dat uit het door de verweerder gehanteerde rapport van SFH blijkt dat de NGO in de luchthaven van Rome de Dublin-terugkeerder begeleidt in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië. (p. 25 van het van het OSAR / SHF rapport, augustus 2016) Uit het vermeld AIDA rapport blijkt dat (p. 60 e.v.) er in het reguliere opvangnetwerk een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Uit het SFH rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen. Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Verzoekers kritiek met betrekking tot de werking en personeelwissels van de NGO leidt er niet toe vast te stellen dat er ernstige dysfuncties zijn die er toe leiden dat verzoeker wordt verstoken van opvang. Ook waar hij nog wijst op het feit dat niet aan de NGO wordt bevestigd of de overdracht doorgaat, of er wijzigingen zijn, zijn er in de voorliggende zaak geen elementen voorhanden die wijzen op een plotse wijziging van het tijdstip van overdracht. Bovendien blijkt dit, volgens het SFH-rapport, vooral problematisch wanneer er sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, wegens psychische of fysieke gezondheidsproblemen, wat voor verzoeker niet het geval blijkt.

Verzoeker uit ook kritiek op de opvang in de CAS centra. Uit de door verzoeker aangehaalde passages blijkt dat deze kritiek in eerste instantie betrekking heeft op een gebrek aan transparantie van de financiering en het management van deze centra, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker daarbij in menonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

Tenslotte wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA rapport december 2015 blijkt dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat verzoeker verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

Wat betreft de verwijzing naar gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoeker geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doervloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoeker maakt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat hij niet op een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstroomen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoeker ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA of SPRAR centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoeker prima facie niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.2.1.4. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Nergens blijkt, noch betoogt verzoeker dat hij specifieke gezondheidszorgen nodig heeft.

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van binnelandse zaken de Europese Commissie dat huisvesting

binnen het SPRAR netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht. Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM. (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36)

Verzoeker kan niet gevolgd worden in het betoog dat in casu zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst

Bovendien blijkt uit het AIDA rapport en het SFH rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoeker maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

3.2.1.5. Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat de verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Evenmin toont hij aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke, dan wel willekeurige wijze heeft gehandeld om tot de bestreden beslissing te komen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet. Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat waar verzoeker wijst op de situatie van erkende asielzoekers, dit voorbarig is en hypothetisch. Ten overvloede kan worden herhaald dat het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111)."

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

In de preambule (14) van de Dublin III Verordening wordt verwezen naar het feit dat deze verordening moet worden toegepast in overeenstemming met het recht op gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM. Wat verstaan moet worden onder 'gezinsleven' moet voor deze beoordeling dan ook afgeleid worden uit de rechtspraak van het EHRM en gaat als dusdanig verder dan wat onder Dublin III wordt verstaan onder gezinsleven.

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen. Het EHRM besloot in een aantal zaken betreffende

jongvolwassenen die zelf nog geen gezin hadden, dat hun relatie met hun ouders en andere gezinsleden ook binnen de definitie van 'gezinsleven' vallen: "In the case of an applicant who had reached the age of majority [...] and was living with his parents, that it had accepted in a number of cases that the relationship between young adults who had not founded a family of their own and their parents or other close family members also constitutes 'family life.'"

Ook het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie. Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinsshereniger en het gezinslid.

De Europese Commissie stelt in die zin vast dat : "Bijgevolg kan "afhankelijkheid" verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinsshereniging.

Als dusdanig had verwerende partij verder moeten gaan dan het louter nagaan of verzoeker en zijn broer onder de specifieke voorwaarden vielen die de Dublin-bepalingen bevatten. Verwerende partij had moeten nagaan of er een 'gezinsleven' bestaat tussen verzoeker en zijn broer zoals bepaald onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM vormt geen absoluut recht, maar bij de beoordeling van een eerste aanvraag tot verblijf, moet er nagegaan worden of de overheid een positieve verplichting heeft om het gezinsleven te behouden en voort te zetten. Er moet daartoe een juist evenwicht behouden worden tussen de individuele belangen van de aanvrager en de publieke belangen van de samenleving. Indien deze evenwichtsuitoefening uitwijst dat er een dergelijke positieve verplichting bestaat, leidt een weigering van de aanvraag tot een schending van artikel 8 EVRM.

Er werd in de beslissing geen proportionaliteitsafweging gemaakt door verwerende partij tussen het persoonlijk belang van verzoeker en het algemeen belang van de samenleving. Dit had verwerende partij echter wel gemotiveerd moeten doen. Eerst en vooral is het gezinsleven tussen verzoeker en zijn broer voldoende intensief om onder artikel 8 EVRM te vallen. Verzoeker is een zeer jonge man, net ouder dan 18 jaar, en is zowel affectief als financieel afhankelijk van zijn in België verblijvende broer, zijn enige dicht familielid in Europa. Ten tweede gaat dit gezinsleven onderbroken worden als verzoeker teruggestuurd wordt naar Italië en als dusdanig is een schending van artikel 8 EVRM mogelijk. De broer van verzoeker is namelijk erkend als vluchteling in België en een uitwijzing naar Italië van verzoeker kan enkel tot resultaat hebben dat verzoeker een verblijfsrecht krijgt voor Italië en niet voor België."

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt met concrete elementen aan te tonen dat hij in België een privé- en/of gezins- of familiaal leven heeft ontwikkeld dat onder de toepassing valt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en

gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel op geen enkele wijze aangeeft welk privéleven hij in België zou hebben ontwikkeld en dat hij de aangevoerde schendingen enkel betreft op een vermeend gezinsleven met zijn in België als vluchteling erkende broer. Verzoeker stelt dat dit gezinsleven voldoende intensief is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, nu hij net ouder is dan 18 jaar en zowel affectief als financieel afhankelijk is van zijn broer. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg enkel onderzocht in het licht van het door verzoeker vermelde gezinsleven met zijn broer.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu beperkt verzoeker zich evenwel tot de loutere affirmatie dat hij een zeer jonge man is, net ouder dan 18 jaar en dat hij affectief en financieel afhankelijk is van zijn in België verblijvende broer. Op geen enkele wijze wordt de aldus beweerde affectieve en financiële afhankelijkheid nader toegelicht, laat staan dat deze afhankelijkheidsband aan de hand van concrete elementen wordt onderbouwd. Loutere affirmaties volstaan niet om het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen dat verzoekers banden met zijn broer de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten. Bovendien wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet bij zijn broer maar in het opvangcentrum in Lubbeek verbleef (faxbericht van verzoekers raadsman d.d. 1 september 2016 en gehoorverslag d.d. 3 augustus 2016) alwaar hij ook een beperkte wekelijkse geldelijke toelage kreeg (gehoorverslag d.d. 3 augustus 2016, vraag 34). Van enige financiële ondersteuning door zijn broer, is in de stukken van het administratief dossier geen enkel spoor terug te vinden. De verzoeker brengt voorts op het eerste gezicht geen enkel concreet element bij dat wijst op andere, bijkomende elementen van afhankelijkheid dan de gewone affectieve banden tussen broers.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is op het eerste gezicht niet aangetoond nu niet blijkt en verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de banden met zijn broer vallen onder de door voormeld verdragsartikel geboden bescherming. Nog los van de vaststelling dat verzoeker de door hem aangevoerde schending van artikel 7 van het Handvest op geen enkele wijze nader uitwerkt, dient erop te worden gewezen dat dit artikel eenzelfde draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM, zodat op het eerste gezicht evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest kan worden aangenomen.

Waar verzoeker stelt dat verweerder verder had moeten gaan dan het louter nagaan of hij en zijn broer vallen onder de specifieke voorwaarden van de Dublin-III-Verordening, dat verweerder ook had moeten nagaan of er een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat en dat er in “*de beslissing*” niet werd gemotiveerd en geen proportionaliteitsafweging werd gemaakt tussen het belang van de samenleving en zijn persoonlijk belang, mist verzoekers betoog feitelijke grondslag. De bestreden akte bevat immers de volgende motieven:

“Het feit dat betrokkene een broer en schoonzus heeft die legaal in België verblijven (erkend vluchtelingen) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn broer en schoonzus behoeft. Een repatriëring naar Italië staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om in nauw contact te blijven met zijn broer en schoonzus en zo een familiaal leven met hen verder te onderhouden.”

Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom deze duidelijke motieven, waaruit wel degelijk een belangenafweging blijkt in de zin van artikel 8 van het EVRM, niet zouden volstaan of zouden getuigen van een gebrekkige feitenvinding. Derhalve wordt *prima facie* geen schending aangetoond van de overige door verzoeker aangevoerde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

In de mate dat verzoekers betoog niet tegen de thans bestreden beslissingen, maar tegen de beslissing van 19 december 2016 (bijlage 26^{quater}) zou zijn gericht, wijst de Raad erop dat het derde middel uit onderhavig verzoekschrift identiek is aan het tweede middel dat werd ontwikkeld in verzoekers beroep tegen deze laatste beslissing. Daargelaten de vraag of het middel in die optiek als ontvankelijk kan worden beschouwd, herinnert de Raad er nogmaals aan dat hij zich reeds over deze kritiek heeft uitgesproken in zijn arrest van 25 januari 2017 (RvV 25 januari 2017, nr. 181.217) waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen. Bijgevolg kan in die optiek worden verwezen naar de beoordeling van het middel in het kader van dit eerdere arrest. De overwegingen uit dit arrest worden hieronder hernomen:

“Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op 3 augustus 2016 enkel aan dat zijn broer M. in België verblijft. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekers in België verblijvende broer echter niet kan worden beschouwd als “gezinslid”, zoals bedoeld in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 en dat derhalve de artikelen 9 en 10 van de Dublin III-Verordening geen toepassing vinden. De bestreden beslissing vervolgt :

“ Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde gezond te zijn en dat hij verder in het kader van zijn asielpcedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. De raadsman van betrokkene verwijst in dit verband onder meer naar de zeer jonge leeftijd van betrokkene, desbetreffend verwijzen we nogmaals naar het hierboven reeds vermelde leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk meer dan 18 jaar oud is. Het

loutere feit dat betrokkene over een jonge leeftijd beschikt is dan ook onvoldoende grond om te spreken van een relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer. Verder benadrukken we dat er desbetreffend door de raadsman van betrokkene ook een schriftelijke verklaring werd bijgevoegd van de in België verblijvende broer van betrokkene waarin verklaard wordt dat hij herenigd wenst te worden met de betrokkene. We merken hieromtrent op dat enkel het feit dat de broer van betrokkene schriftelijke verklaard heeft dat hij met zijn broer herenigd wil worden niet duidt op een dermate relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broer, vermits er in deze verklaring ook geen expliciete melding wordt gemaakt van een afhankelijkheidsrelatie. Verder benadrukken we dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken verder nogmaals dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder wordt er ook door de raadsman van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding gemaakt van gezondheidsproblemen bij betrokkene.»

Deze motivering wordt door verzoeker als dusdanig niet betwist. Voor zover verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en een mededeling van de Europese Commissie merkt de Raad op dat de uitlegging die in deze arresten wordt gegeven aan het begrip “ten laste”, betrekking heeft op de betekenis van dit begrip in uitvoering van de burgerschapssrichtlijn en prima facie niet aan de orde is in een beslissing gesteund op de Dublin III-verordening. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst de Raad er op dat in het EHRM in zijn arrest van 4 oktober 2016 (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië) met betrekking tot een Dublin-overdracht gesteld heeft dat het tijdelijk verblijf in een staat in afwachting van een beslissing over het verblijf, uit artikel 8 van het EVRM niet automatisch de verplichting voortvloeit om de betrokken vreemdeling toe te laten zich te vestigen op het grondgebied. Het feit dat familieleden in het gastland verblijven houdt niet automatisch de verplichting in om hem toe te laten zich daar te vestigen. Personen in een dergelijke situatie kunnen geen aanspraak maken op een dergelijk recht. (EHRM, Jeunesse v. the Netherlands [GC], no. 12738/10, § 103, 3 October 2014). Hetzelfde geldt met betrekking tot asielzoekers wiens aanwezigheid op het grondgebied slechts werd toegestaan om te voldoen aan de internationale verplichtingen van de staat (EHRM, A.S. t. Switzerland, § 44). Dergelijk geval moet worden onderscheiden van gevallen waarin de vreemdelingen reeds formeel werd toegestaan zich te vestigen op het grondgebied. Een intrekking van dat recht zal dan ook beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM en zal aanleiding geven tot een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zulk een situatie is verschillend van een vreemdelingen die, al dan niet als asielzoeker, toegang zoekt tot het grondgebied. In dat geval moet enkel onderzocht worden of er een positieve verplichting om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Analoog aan het gestelde in het arrest Ali t. Zwitserland (§45) blijkt in de huidige zaak dat verzoeker voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 6 juli 2016 (registratie op 4 juli 2016) niet in België heeft verbleven. Verzoeker toont niet aan dat hij gedurende zijn verblijf in België deel uitmaakte van het gezin van zijn broer, noch betwist hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen bijzondere banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Verzoekers verblijf in België werd slechts toegestaan

gedurende vijf maanden in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag. Er is geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen meerderjarige broers en zussen indien er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000) Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn broer dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.”

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel naar voor gebracht. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE